

Τίτλος πρωτοτύπου: *Faithful and Virtuous Night*

Συγγραφέας: Louise Glück

Copyright © 2014, Louise Glück

All rights reserved

Copyright © 2021, ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε.

Για την ελληνική γλώσσα σε όλη την ηπειρωτική Ευρώπη

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου συνολικά ή τμηματικά με οποιοδήποτε τρόπο ή μέσον χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΕΙΡΑ: ΠΟΙΗΣΗ

ISBN: 978-960-8061-97-2

Φωτογραφία εξωφύλλου: © Dallas Crow

Τίτλος: Winter Sky

Φωτογραφία Louise Glück: © Katherine Wolkoff

Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε. / ΣΙΟΛΑ-ΑΛΕΞΙΟΥ

Κομνηνών 24, Αθήνα 114 72

Τηλ. 210 6426393

Fax 210 6459312

E-mail info@stereoma-sa.gr

www.stereoma-sa.gr

Facebook: Εκδόσεις Στερέωμα

ΛΟΥΙΖ ΓΚΛΙΚ

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΕΝΑΡΕΤΗ ΝΥΧΤΑ
FAITHFUL AND VIRTUOUS NIGHT

Δίγλωσση έκδοση

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΧΑΡΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΩΤΟΥΛΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

CONTENTS

Parable	12
An Adventure	16
The Past	22
Faithful and Virtuous Night	26
Theory of Memory	50
A Sharply Worded Silence	52
Visitors from Abroad	60
Aboriginal Landscape	66
Utopia	72
Cornwall	74
Afterword	82
Midnight	90
The Sword in the Stone	98
Forbidden Music	108
The Open Window	110
The Melancholy Assistant	112
A Foreshortened Journey	118
Approach of the Horizon	122
The White Series	130

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παραβολή	13
Μια περιπέτεια	17
Το παρελθόν	23
Πιστή και ενάρετη νύχτα	27
Θεωρία της μνήμης	51
Αιχμηρά διατυπωμένη σιωπή	53
Επισκέπτες από το εξωτερικό	61
Αρχέγονο τοπίο	67
Ουτοπία	73
Κορνούαλη	75
Υστερόγραφο	83
Μεσάνυχτα	91
Το σπαθί στην πέτρα	99
Απαγορευμένη μουσική	109
Το ανοιχτό παράθυρο	111
Ο μελαγχολικός βοηθός	113
Συντομευμένο εκ των προτέρων ταξίδι	119
Πλησιάζοντας τον ορίζοντα	123
Η λευκή σειρά	131

The Horse and Rider	146
A Work of Fiction	148
The Story of a Day	150
A Summer Garden	156
The Couple in the Park	176

Άλογο και αναβάτης	147
Έργο μυθοπλασίας	149
Η ιστορία μιας ημέρας	151
Καλοκαιρινός κήπος	157
Ζευγάρι στο πάρκο	177

MIDNIGHT

At last the night surrounded me;
I floated on it, perhaps in it,
or it carried me as a river carries
a boat, and at the same time
it swirled above me,
star-studded but dark nevertheless.

These were the moments I lived for.
I was, I felt, mysteriously lifted above the world
so that action was at last impossible
which made thought not only possible but limitless.

It had no end. I did not, I felt,
need to do anything. Everything
would be done for me, or done to me,
and if it was not done, it was not
essential.

I was on my balcony.
In my right hand I held a glass of Scotch
in which two ice cubes were melting.

Silence had entered me.

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Επιτέλους, η νύχτα με τύλιξε·
έπλεα πάνω της, ή μάλλον μέσα της,
ή με μετέφερε μαζί της όπως ο ποταμός μεταφέρει
μια βάρκα, και την ίδια στιγμή
στροβιλιζόταν από πάνω μου,
κατάστικτη από αστέρια σκοτεινή ωστόσο.

Αυτές ήταν οι στιγμές για τις οποίες ζούσα.
Βρισκόμουν, έτσι ένοιθα, μυστηριωδώς υψωμένος πάνω
απ' τον κόσμο
ώστε κάθε πράξη να είναι επιτέλους αδύνατη
κάτι που έκανε τη σκέψη όχι μόνο δυνατή αλλά
απεριόριστη.

Δεν είχε τέλος. Δεν χρειαζόταν, ένοιθα,
να κάνω κάτι. Όλα
θα συνέβαιναν για μένα, ή σε μένα,
κι αν δεν συνέβαιναν, θα ήταν
επουσιώδες.

Βρισκόμουν στο μπαλκόνι μου.
Στο δεξί μου χέρι κρατούσα ένα ποτήρι ούισκι
που μέσα του έλιωναν δυο παγάκια.

Σιωπή είχε μπει μέσα μου.

It was like the night, and my memories—they were
like stars
in that they were fixed, though of course
if one could see as do the astronomers
one would see they are unending fires, like the fires of hell.
I set my glass on the iron railing.

Below, the river sparkled. As I said,
everything glittered—the stars, the bridge lights, the
important
illuminated buildings that seemed to stop at the river
then resume again, man's work
interrupted by nature. From time to time I saw
the evening pleasure boats; because the night was warm,
they were still full.

This was the great excursion of my childhood.
The short train ride culminating in a gala tea by the river,
then what my aunt called our promenade,
then the boat itself that cruised back and forth over the
dark water—

The coins in my aunt's hand passed into the hand of the
captain.
I was handed my ticket, each time a fresh number.
Then the boat entered the current.

I held my brother's hand.

Ήταν όπως η νύχτα, κι οι αναμνήσεις μου — ήταν όπως τα
αστέρια

αφού έμεναν ακίνητες, παρόλο που
αν κανείς μπορούσε να δει όπως οι αστρονόμοι
θα έδλεπε πως ήταν αιώνιες φωτιές, όπως οι φωτιές της
κόλασης.

Ακούμπησα το ποτήρι μου στο σιδερένιο κιγκλίδωμα.

Κάτω, ο ποταμός λαμπύριζε. Όπως είπα,
όλα ακτινοβολούσαν — τα αστέρια, τα φώτα στη γέφυρα,
τα φωταγωγημένα
σπουδαία κτίρια που έμοιαζαν να σταματούν στο ποτάμι
κι ύστερα ν' αρχίζουν πάλι, ανθρώπων έργα
που διακόπτει η φύση. Κάποιες φορές διέκρινα
τις βραδινές βάρκες αναψυχής· επειδή η νύχτα ήταν ζεστή,
ήταν ακόμη γεμάτες.

Αυτή ήταν η μεγάλη εκδρομή των παιδικών μου χρόνων.
Η σύντομη διαδρομή με το τρένο που κατέληγε σ' ένα
εορταστικό τσάι πλάι στο ποτάμι,
κι ύστερα σ' εκείνο που η θεία μου αποκαλούσε
η βόλτα μας,
κι ύστερα η ίδια βάρκα να ταξιδεύει μπρος πίσω στα
σκοτεινά νερά —

Τα κέρματα απ' το χέρι της θείας μου περνούσαν στο χέρι
του καπετάνιου.

Μου έδιναν το εισιτήριό μου, κάθε φορά άλλο νούμερο.
Έπειτα η βάρκα αφηνόταν στο ρεύμα.

Κρατούσα το χέρι του αδελφού μου.

We watched the monuments succeeding one another
always in the same order
so that we moved into the future
while experiencing perpetual recurrences.

The boat traveled up the river and then back again.
It moved through time and then
through a reversal of time, though our direction
was forward always, the prow continuously
breaking a path in the water.

It was like a religious ceremony
in which the congregation stood
awaiting, beholding,
and that was the entire point, the beholding.

The city drifted by,
half on the right side, half on the left.

See how beautiful the city is,
my aunt would say to us. Because
it was lit up, I expect. Or perhaps because
someone had said so in the printed booklet.

Afterward we took the last train.
I often slept, even my brother slept.
We were country children, unused to these intensities.

Παρατηρούσαμε τα μνημεία να διαδέχονται το ένα το άλλο
πάντα με την ίδια σειρά
έτσι που μεταφερόμασταν στο μέλλον
ενώ ζούσαμε διαρκείς επαναλήψεις.

Η βάρκα ταξίδευε μαζί με το ρεύμα του ποταμού κι
ύστερα πάλι πίσω.

Προχωρούσε στον χρόνο κι έπειτα
σε μια αναστροφή του χρόνου, παρόλο που η
κατεύθυνσή μας
ήταν πάντα προς τα μπρος, καθώς η πλήρη ακούραστα
άνοιγε ένα μονοπάτι στο νερό.

Έμοιαζε με θρησκευτική τελετή
στην οποία οι πιστοί στέκονταν
σε αναμονή, προσμένοντας να δουν,
κι αυτό ακριβώς ήταν το ζήτημα, να δουν.

Η πόλη παρασυρόταν απ' το ρεύμα,
μισή στη δεξιά πλευρά, μισή στ' αριστερά.

Δείτε πόσο όμορφη είναι η πόλη,
μας έλεγε η θεία μου. Επειδή
έλαμπε φωτισμένη, φαντάζομαι. Ή ίσως επειδή
κάποιος το είχε αναφέρει στο τυπωμένο φυλλάδιο.

Έπειτα παίρναμε το τελευταίο τρένο.
Συχνά κοιμόμουν, ακόμη κι ο αδελφός μου κοιμόταν.
Ήμασταν παιδιά της εξοχής, αμάθητα σ' αυτές τις
εντάσεις.

You boys are spent, my aunt said,
as though our whole childhood had about it
an exhausted quality.
Outside the train, the owl was calling.

How tired we were when we reached home.
I went to bed with my socks on.

The night was very dark.
The moon rose.
I saw my aunt's hand gripping the railing.

In great excitement, clapping and cheering,
the others climbed onto the upper deck
to watch the land disappear into the ocean—

Εσείς αγόρια είστε κομμάτια, έλεγε η θεία μου,
λες κι όλη η παιδική μας ηλικία χαρακτηριζόταν
από αυτή την εξάντληση.

Έξω απ' το τρένο, η κουκουδάγια καλούσε.

Πόσο κουρασμένοι ήμασταν όταν φτάναμε σπίτι.
Χωνόμουν στο κρεβάτι φορώντας τις κάλτσες μου.

Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή.

Το φεγγάρι ανέτειλε.

Είδα το χέρι της θείας μου να σφίγγει το κάγκελο.

Σε μεγάλη έξαψη, χειροκροτώντας και

ζητωκραυγάζοντας,

οι άλλοι ανέβηκαν στο πάνω κατάστρωμα

να δουν τη γη να χάνεται μες στον ωκεανό —